

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμάς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 164

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν :

“ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ” ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Φεβρουαρίου 1910

Ἡ « ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ » διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἑλθῆς καὶ ὑπεύθυνοι

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ

Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ ἔργου τῆς 15ης Αὐγούστου 1909, ταῖς περιπετειαῖς καὶ ἀμφιβολίαις, δι' ὧν τοῦτο διήλθε, καὶ τῇ παρά πολλῶν ἐπιχειρήσει ἑλλείψει γενναίας καὶ ριζικῆς δράσεως, πολλὰς ἠκούσθη τὸ δικὴν διαμαρτυρίας παραπονέον, ὅτι ἡ ἐπανόστασις δὲν ἀνέδειξε ἀνδρας καὶ ὅτι ἡ ἑλλείψις πολιτικῆς τινος μεγαλοφυΐας ἀποτελεῖ σπουδαίαν, ἐὰν μὴ τὴν κυρίαν, αἰτίαν τῆς ἡμετέρας κακοδαιμονίας.

Ἀντικείμενον τῆς μελέτης ταύτης εἶνε ἡ φιλοσοφικὴ τοῦ προβλήματος ἐπισκόπησις, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων τῆς κοινωνιολογικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ιστορικῆς ἐρεῦνης.

Ἡ βάσις τῆς ἀνωτέρω ἀντιρρήσεως, ὅτι ἡ ἑλλείψις πολιτικῆς τινος μεγαλοφυΐας, ὡς θεοῦ ἀπὸ μηχανῆς ἐμφανιζομένης, ἀποτελεῖ μίαν τῶν κυριωτέρων ἀφορμῶν τῶν ἀβεβαιότητων τῆς παρούσης ιστορικῆς στιγμῆς, εὐρηται ἐν παλαιότεραις ἀντιλήψεσι, καθ' ἃς, ὡς ἔγραψεν ὁ Ἄγγλος ἱστορικός Θωμᾶς Garlyle, « ἡ παγκόσμιος ἱστορία δὲν εἶνε ἐν οὐσίᾳ ἄλλο τι, ἢ ἡ ἱστορία τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ». Ἡ ἀντίληψις αὕτη περὶ τῆς θεμελιώδους σημασίας τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ἐν τῷ ἔργῳ τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως, εἶνε εἰσέτι εὐρέως διαδεδομένη, πλὴν παρ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ἀληθείας, ἅτινα παρουσιάζει, ἐν τῇ ἐνοίᾳ τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν, ἃς δύναται νὰ προσφέρῃ ὑπέροχος τις διάνοια, ὑπὸ εὐθέως συνδυασμένη χαρακτῆρος, δικαίως ἔχει ἡ θεωρία αὕτη ἐπικριθῆ, ἀφ' ἧς ἰδίᾳ ἐποχῆς ὁ περιφανέστερος τῶν φιλοσόφων καὶ κοινωνιολόγων τοῦ 19 αἰῶνος, ὁ Ἑρβέρτος Σπένσερ, κατέδειξε τὸ πεπλανημένον κῦτῆς.

Ὀντως, εἰς οἰοσδήποτε μεγαλοφυῆς ἀνὴρ, οὐ μόνον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἀνεξάρτητος τῆς προηγουμένης καὶ τῆς συγχρόνου ἱστορίας τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἐγενήθη καὶ ἐβίωσεν, ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπέστη καὶ νὰ μὴ ὑφίσταται ζωῆς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος ἐν ᾧ ζῆ. Δὲν εἶνε δὲ μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξῆς σπουδαίωτερον. Τὸ ἔργον οἰουδήποτε μεγάλου ἀνδρῶς θὰ ἀπέβηκεν ἀσφαλῶς ἄγονον, ἐὰν δὲν εἶχεν οὗτος περίεξ αὐτοῦ περιβάλλον ἱκανὸν νὰ ἐννοήσῃ αὐτόν, τοῦλάχιστον ἐν μέρει, καὶ νὰ υποβοηθήσῃ, ἢ τοῦλάχιστον νὰ μὴ παρεμποδίσῃ τὸ ἔργον τοῦ ἐν αὐτῇ τῇ γενέσει του.

Χωρὶς ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὰ κλασικὰ παραδείγματα περὶ τοῦ ἐὰν θὰ ἦτο, ἐπὶ παραδείγματι, δυνατόν εἰς τὸν Δάντην νὰ γράψῃ τὴν θεῖαν Κωμωδίαν, ἀνευ τῶν παραδόσεων τοῦ πολιτισμοῦ τῆς μεσαιωνικῆς Φλωρεντίας καὶ τῆς μορφώσεως, ἣν τὸ περιβάλλον ἐκεῖνο τῷ παρέσχε, ἢ ἐὰν θὰ ἦτο δυνατόν εἰς τὸν Watt νὰ εφεύρῃ, διὰ μόνης τῆς μηχανικῆς ἰδιοφυΐας του, τὴν ἀτμομηχανήν, ἐὰν ἤθελε ζῆσθ ἐν βαρβάρῳ φυλῇ, ἀγνοοῦσα τὴν χρῆσιν τοῦ κατεργασμένου σιδήρου, δυνάμεθα, εἰς προχειρότερα καὶ ἐγγύτερον ἡμῶν κείμενα παραδείγματα

ἀνατρέχοντες, νὰ καθορίσωμεν ἐδραϊότερον τὰς βάσεις τῆς ἀνωτέρω ἀληθείας. Εἰς ποῖον σημεῖον ἀναπτύξεως καὶ περιωπῆς θὰ ἠδύνατο ν' ἀποβῆ, λόγου χάριν, πολιτικῇ ἢ δικανικῇ ἰδιοφυΐᾳ, γεννωμένη ἐν Πελοποννήσῳ ἢ ἐν Στερεῇ Ἑλλάδι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας; Ποίους ἐκδηλώσεις δράσεως θὰ ἠδύνατο νὰ παρουσιάσῃ ναυτικῇ ἰδιοφυΐᾳ γεννωμένη ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Σιβηρίας ἢ ἐξοχος στρατιωτικῇ διάνοια, βραδείαν καὶ δυσχερῆ διανύουσα σταδιοδρομίαν ἐν ἀσθενεῖ καὶ ἀπολέμῳ ἐπικρατείᾳ;

Καὶ μᾶλλον συγκεκριμένως: Τίς θὰ ἦτο ὁ καὶ παρ' ἡμῖν ἐσχάτως ὑμνηθεὶς μέγας τῆς Ἀγγλίας πολιτειολόγος, Γλάδστον, ἐὰν ἐγεννᾶτο ἐν Ἑλλάδι; Ποία σημασία θὰ εἶδιδετο εἰς τὴν ὑψηλομέτιδν φωνήν του, ἐξεγειρομένην ὑπὲρ τοῦ δικαίου τῶν καταπιεζομένων ἔθνικότητων; θὰ καθίστατο δυνατὸν εἰς αὐτόν, πολιτευόμενον, λόγου χάριν, ἐν Καρπενήσιῳ ἢ ἐν Ζατούνη, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν γνωστῶν ἀμιγρομικτῶν συνδικασιῶν, τῶν κοτσαμπασικῶν παραδόσεων καὶ τῆς γνωστῆς καὶ ὡς ἀπαραιτήτου χαρακτῆρισθείσης συναλλαγῆς, νὰ καταστῆ, ὡς κατέστη, ὑφυπουργὸς καὶ εὐρύτητα δράσεως εἰς μέγα τμήμα τῆς ὑψηλίου ἐν ηλικίᾳ 26 μόνον ἐτῶν; Ἡ, τί θὰ ἠδύνατο ἴσως ν' ἀποβῆ ἐν μεγάλῃ ἐπικρατείᾳ ἀνὴρ τῶν εὐρείων βλέψεων καὶ τῆς εὐρυτάτης μορφώσεως τοῦ ἐν ταῖς νεοελληνικαῖς ἀθλιότησι καταβαρθρωθέντος Χαρίλ. Τρικούπη;

Κατὰ πόσον δὲ—ἀντιστρόφως—θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπάρξωσιν εἰς λίαν ἀνεπτυγμένα κέντρα, καὶ ὡς ἀπλοῖ βουλευταὶ ἔτι, οἱ πλείστοι τῶν παρ' ἡμῖν πρῶν ὑπουργῶν καὶ τινες τῶν πρῶν πρωθυπουργῶν;

Οὐδὲ μὴν ἄλλως, ἢ διὰ τῆς ἀπορριστικῆς ἐπιδράσεως τοῦ περιβάλλοντος, ἐξηγεῖται τὸ γεγονός, ὅτι ἐν χώρα περιωρισμένης διανοητικῆς δράσεως, ὡς τῇ ἡμετέρᾳ, καὶ ἐμβρωδούς, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως, οὔτε φαινεῖ διάνοια διανοίγουσα νέους τῇ ἐπιστήμῃ ὀρίζοντας ἀνεφάνησαν, ἢ ἀναφάνονται, οὔτε ἐκδηλώσεις ὑπερήχου οἰκονομικῆς δράσεως παρατηροῦνται, καίτοι ἀναφαινομένοι, ἐν τούτοις, οὐχὶ σπανίως, παρ' Ἑλλήνων ζώντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐνθα ἡ ἀποπικτικῆ τοῦ μεσαιωνικοῦ περιβάλλοντος ἐπίδρασις δὲν ὑφίσταται.

Τῆς ἀληθείας, ὅτι αἱ συνθηκαὶ τοῦ περιβάλλοντος δεσποῦσι τῆς ἐξελίξεως τῶν μεγάλων πολιτικῶν γεγονότων, οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς κατευθύνσεως καὶ τῆς δράσεως τῶν ὑπερόχων ἀνδρῶν, βρισθῶσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὰ παραδείγματα, ἀλλὰ συντομίαις ἐνεκα περιοριζόμεθα εἰς ἐν. Οἱ φιλόσοφοι τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, οἵτινες προηγήθησαν αὐτῆς καὶ προπαρεσκεύασαν ταύτην, πάντες, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἐνέμειναν ἐν τῇ ἰδέᾳ κυβερνήσεως ἀπλῆς, δικαίας, ἐρειδομένης ἐπὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, εἰσκαλοῦσης τὴν ἐλευθερίαν, ἰσότητά καὶ ἀ-

δελφότητά, καὶ οἶνε ἀποκλιστώσε τὸν χρυσοῦν αἰῶνα. Ἀπ' ἐναντίας ἡ ἐξέλιξις τῶν πραγμάτων κατέληξεν εἰς εὐρείας αἰματοχυσίας καὶ εἰς τοὺς δεσποτισμοὺς τῶν ἀγίων τὸ πρῶτον, τὰς αὐθιχεσίας τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Α' εἰτα. Διατί; Διότι ἡ κοινωνία ἐξελίσεται ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ παρελθόντος αὐτῆς, οὐχὶ ἐκ τῆς ἀφηρημένης λογικῆς. Περὶ ἡμῖν δὲν ἔλλειψεν οἱ ὀρηκτικοὶ ἐκείνοι χαρκτηῖρες, οἵτινες ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ ἔργου τῆς 15 Αὐγούστου θὰ ἦσαν πρόθυμοι νὰ προσδώσωσιν τὴν σφραγίδα βιαίας καὶ αἰμοσταγοῦς, ἴσως, ἀνατροπῆς. Ἀλλὰ τὸ περιβάλλον οὐδαμῶς ἐφάρτετο εὐνοῦν τοιαῦτα σχέδια, ἢ δὲ πρόσφατος ἡμῶν ἱστορία, ὅπως ἐκνετίας ἀκολουθοῦσα ἐμπνεύσεις, ἔδρθε πικραδαιμάτων ἀβουλίας, ἀδρανείας καὶ ἀναισθησίας, ἅτινα παρ' ἡμῖν συνώδευσαν καὶ ἐπηκολούθησαν τὴν ὀξεῖαν κρίσιν τοῦ 1897.

Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἐπεκράτησαν ριζοσπαστικώτεροι ἀρχαί—καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιδοκιμάσωμεν ἢ ν' ἀποδοκιμάσωμεν τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ πιστοποιήσωμεν αὐτὸ—τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἑλλείψην οἱ τολμηροὶ ἄνδρες, ἀλλ' ὅτι δὲν ὑπῆρχον αἱ πρὸς τοῦτο ἀπαραίτητοι τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος συνθηκαί.

Τὸ αὐτὸ παρατηρητέον ἐν σχέσει πρὸς τὴν γυνότητα τῶν πλείστων πολιτικῶν ἀνδρῶν τοῦ τόπου. Οἱ ὄροι τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν βίου εἰσὶ τοιοῦτοι, ὥστε, ἢ ἀμβλύνοσιν τὴν δράσιν καὶ κατατρίβουσιν εἰς μάταια μικρολογήματα τὸν χρόνον τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἢ ἀπομακρύνουσιν τὰ ὑγιέστερα τῆς χώρας στοιχεῖα ἀπὸ τῆς εἰς τὴν πολιτικὴν ἀναμίξεως, ἐγκαταλείπουσαι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ πολιτικὸν στάδιον, εἰς θρικυβευούσας ἢ κατισχυούσας μετριότητάς, αἵτινες ἐν μᾶλλον ἐξελιγμένῳ περιβάλλοντι θὰ ἐβυθίζοντο ἐν τῷ πυθμένι τῆς ἀφανείας.

Πολὺ ὀρθῶς ἔγραψεν ὁ Αὐγουστος Comte, ἐν τῇ θετικῇ πολιτικῇ, τῷ νεανικῷ ἐκείνῳ ἔργῳ του, ὑπερ πρῶτον ἀνέδειξεν αὐτόν, ὅτι σφάλονται οἱ φρονούντες ὅτι διὰ θεσμῶν καὶ νομοθετημάτων δύναται ν' ἀναδιοργανωθῶσιν αἱ κοινωναί, ἐν ᾧ ἡ ἀναμόρφωσις δέον νὰ ἀρξῆται ἀπὸ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων, ἐξ ὧν βραδύτερον ἐκπορευθήσονται οἱ θεσμοί.

Βεβαίως ὅμως ἡ ἀναμόρφωσις τῶν ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων, ὅσον καὶ ἂν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιταχυνθῆ διὰ καταλλήλων προσπαθειῶν, εἶνε ἔργον χρόνου καὶ χρόνου πολλὰς μακροῦ, ἰδίᾳ ἐν ταῖς ἐπικρατείαις ἐκείναις, ἐν αἷς ἡ ἑλλείψις πολυχρήμου, ἢ τοῦλάχιστον συμπεπυκνωμένου πληθυσμοῦ, καθιστᾷ δυσχερέστεραν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ, δυσχερέστεράς τὰς ἐμπορικῆς καὶ στρατιωτικῆς κατακτητέας.

Ἐκάστη φυλῇ, ὡς ἐκαστὸν ἄτομον, ἔχει ἰδίαν ψυχὴν, ἰδίαν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀτομικότητα, προτὶν τῆς κληρονομικότητος καὶ τῶν προϋπαρξασῶν τοῦ τόπου συνθηκῶν. Ἡ ἠθικοδιανοητικὴ αὕτη ἀτομικότης ἀποτελεῖ τὸν χαρκτηρὸν ἐκάστου ἔθνους.

Τὸν ἔθνικὸν ἡμῶν χαρκτηρὸν διεμόρφωσαν αἱ γνωσταὶ ἐσωτερικαὶ καὶ ἐξωτερικαὶ περιστάσεις τοῦ νεωτέρου ἑλλη-

νικοῦ βίου. Ἡ γειτνίασις ἡμῶν μετὰ στρατιωτικῆς καὶ πολὺ ἰσχυροτέρας ἐπικρατείας, αἱ δυσχέρειαί τοῦ περὶ ἐθνικῆς κατισχύσεως ἡμετέρου ἀγῶνος, προσέτι δὲ διάφορα σφάλματα καὶ ἀτυχήματα, κατέστησαν φυσικῶς ἡμᾶς ψοφοδεεῖς καὶ ἀτόλμους, φθάνοντας μέχρι τοῦ σημείου νὰ δεικνύωμεν τοιαύτην ἑλλείψιν αὐτοπεποιθήσεως, ὥστε νὰ ἐξαρτῶμεν, ἐπὶ πικραδείγματι, πολλοὶ ἐξ ἡμῶν, τὴν πολιτικὴν μας ὑπόστασιν ἐκ μιᾶς ὠρισμένης δυσκατείας, φρονούντες ὅτι ταύτην τυχόν ἀπολλύντες, οὐχὶ ἀπλῶς ζημιούμεθα, ἢ κινδυνεύομεν νὰ ζημιωθῶμεν, ἀλλὰ συνκπολλύμεθα ὡς κράτος. Ἀφ' ἐτέρου, ἡ ἑλλείψις κοινωνικῶν παρδόσεων σχετικῶς νεοπαγοῦς καὶ ἐξ ἐρειπίων συγροτηθείσης στενωτάτης ἐπικρατείας, ἐστερημένης πολιτικῶν προηγμένων καὶ εὐρύτερον διαδεδομένης ἀνωτέρας μορφώσεως, κατέστησαν ἡμᾶς μαιρολάτραι, σκεπτικιστᾶς καὶ ἀπαισιοδόξους, προτιμῶντας τὴν ἐν τῇ ἀδρανεῖᾳ ἀγῶνα; μεμψιμοιρωδῆ ραστώνην, τῆς ἐν τόλμῃ καὶ ἐπ' οἰσίοις οἰωνοῖς ἐγκανιζομένης δράσεως.

Ἡ Ἑθνικὴ ἡμῶν ψυχὴ νοσεῖ ἐκ λιποψυχίας, ἀπαισιοδοξίας καὶ συναισθησεως ἀδυναμίας καὶ τὸ ὑπὸ τοιαύτης συνθήκας ἐπιχειρούμενον ἐπαναστατικὸν ἔργον, μοιραίως καὶ ἀνευ πταίσματος τῶν πρωτοστατούντων αὐτοῦ, κινδυνεύει νὰ ἀποβῆ ἀναμικτὸν, ἀτολμον καὶ ἀτελές, ἀναμῆνον, κατ' οὐσίαν, τὴν σωτηρίαν παρ' ἐκείνων οὐς ἀπὸ πολλοῦ ἔχει κοταδικάσει.

Ἐπιηραζόμενος ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπιστημονικῶν πεποιθήσεων φρονῶ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ προδικάσω ὡς παραγωγικὸν γενναίων καὶ ριζικῶν ἀποτελεσμάτων τὸ παρὸν καθεστὸς, οὐχ ἦττον ὀφείλω νὰ θεωρήσω τὰς ἐν αὐτῷ ἐκδηλωθείσας πρὸς βελτίωσιν προσπαθείας, ὡς τὴν ἀπαρχὴν ζειδῶρου δράσεως, ἱκανῆς νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βραδύ ἔργον τῆς φυσικῆς ἐξελίξεως, καθ' ὃν τρόπον αἱ τῆς ἐντατικῆς καλλιέργειας προσπαθείαι κέκληνται νὰ ἐπαυξήσωσιν τὰς φυσικὰς τοῦ ἀγῶνου ἐδάφους δυνάμεις.

Κέρκυρα. Π. Δ. Γιωτόπουλος
Υψηλῆς τῆς νομικῆς σχολῆς

Ο ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΣΥΜΒΟΥΛΙῳ

Γνώμη Εἰσαγγελέως

Εἶδον εὐχαρίστως εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς ἀξιολόγου ἐφημερίδος ὑμῶν, ὅτι ὁ φίλος κ. Ι. Πάλλης, φιλοτίμως ἐργαζόμενος, ἐμερίμνησε καὶ τῇ εἰσηγήσει αὐτοῦ εἰσήθη πρὸς ἐπιψήφισιν ἐν τῇ Βουλῇ ἐρηνηνευτικῶν νομοσχεδίων ἐκ δύο ἄρθρων πρὸς ἄρτιν πάσης βλάβης τῶν κατηγορουμένων, δυνάμενης αὐτοῦθι νὰ ἐπέλθῃ ἐκ παρερμηνείας τοῦ νέου Νόμου περὶ φανερᾶς ἀνκρίσεως, οὕτω δὲ ἐπῆλθεν ἡ ἐξίσωσις ὡς πρὸς τὴν ἀπονομὴν τῶν ἐκ τῆς φανερᾶς ἀνκρίσεως προνομίων ἐντε τῇ τακτικῇ καὶ τῇ προεισαγωγικῇ ἀνκρίσει. Ἐνόμιζον ὅμως καὶ ἐξκκοουθῶ νὰ φρονῶ, ὅτι ἐπίσης σοβρῶς ἠδύνατο νὰ ἐφελκῆται τὴν προσηλὴν τῶν ἀνακρινιστικῶν ἔτερων ἄξιον λόγου ζήτημα, δυνάμενον δὲ νὰ θεραπευθῆ διὰ μιᾶς καὶ μόνης ἀπχωρευτικῆς διατάξεως. Κατὰ πᾶσαν δικωονίαν ἐγειρομένην μετὰξὺ Εἰσαγγελέως καὶ Ἀνακριτοῦ ἐπιλαμβάνεται τῆς ἄρσεως

αυτῆς τὸ Συμβούλιον κατὰ τὸ ἄρθρον 250 Ποιν. Δικονομίας, ἰδιαιτέρως δὲ σπουδαιότητος διαφωνία, ὡς ἀφορῶσα τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν τοῦ κληρονομούμενου, εἶνε ἢ διὰ τὴν προφυλάκισιν ἢ μὴ αὐτοῦ ἐγειρομένην! πλὴν ἐν τῷ Συμβουλίῳ τούτῳ πάντοτε λαμβάνει μέρος, ὡς ἀναπόσπαστον μέλος, αὐτὸς ὁ Ἀνακριτὴς, ὅστις δεδηλωμένην ἔχει ἤδη τὴν γνώμην του καὶ ὅστις οὐδέποτε, καὶ ἂν διέγων μέχρι τοῦδε, ὑπάρχει παράδειγμα νὰ μετεβάλῃ τὴν ἐν Συμβουλίῳ. Τούτων οὕτως ἐχόντων, δὲν ὑπολείπεται εἰμὴ μίαν ψήφον ν' ἀποκλίνῃ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Ἀνακριτοῦ ἢ κατ' ἄρθρον ἢ διαφωνία! Μοί φαίνεται ὅμως, ὅτι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς συγχύσεως, καὶ ἢν δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσις δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συνυπάρξωσιν, ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου συμβαίνει τὸναντίον, διότι τὸ Συμβούλιον, καλούμενον ὡς σῶμα ἐλέγγων τὰς διαμαχομένους γνώμας, ἔδει νὰ μὴ περιέχῃ ἐν αὐτῷ καὶ πρόσωπον οὐ ἢ γνώμην ἐλέγχεται καὶ ὅπερ ὅμως ἔχει ψήφον! Διὰ νὰ εὐρισκώμεθα δὲ καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ τῆς δικαστικῆς πρακτικῆς, ποσάκις, ἵνα μὴ εἴπω πλειστάκις, ὡς κατ' οὐσίαν εἰσηγητῆς τῶν τοιούτων διασκέψεων, χρησιμεύει ὁ Ἀνακριτὴς, οὐ τὴν γνώμην (τὴν ἐκπεφρασμένην ἤδη ὡς εἶπον) ἀσζητητῆ παραδέχονται καὶ τὰ ἕτερα μὲλη. Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ κρίνῃ τις διὰ τοῦ προκαταρκτικοῦ βουλευμάτος ξηρῶς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης εἴτε τοῦ Εἰσαγγελέως εἴτε τοῦ Ἀνακριτοῦ, τὸ πρᾶγμα οὐδεμίαν θὰ εἶχε σπουδαιότητα διὰ τὴν ἔλλειψιν συνεπειῶν, τὸ πρᾶγμα ὅμως διαφέρει ὅταν σκεφθῇ τις τίνος συμφέροντα τῆς ποινικῆς Δικαιοσύνης διακυβεύονται, δὲν πρέπει δ' ἐπὶ τέλος νὰ μείνῃ ἀπαρτήρητον τὸ ὅτι ὁ Ἀνακριτὴς εἰσηγούμενος (διότι ὡς εἶπον αὐτὸς κατ' οὐσίαν εἰσηγεῖται) συλλέγει ἐγωιστικῶς πως πάντα τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ὅσα χρησιμεύουσι πρὸς ὑποστήριξιν καὶ μεταβίβασιν τοῖς ἐτέροις τοῦ Συμβουλίου Δικασταῖς τῆς γνώμης του, παραγνωρίζων ἴσως κατὰ τὴν στήμην ἐκείνην καὶ τὸν προορισμὸν τῆς γνώμης του καὶ τὸν προορισμὸν τῆς ψήφου του! Κατὰ τὸν Hortenjius de Saint-Albin, συγγράψαντα τὴν Δικαστικὴν Λογικὴν ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς Λογικῆς τῆς Συνειδήσεως, ὁ εἰσηγητὴς Δικαστῆς, παρερχόμενος ἐν σιωπῇ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκλαμβανόμενον ὡς ἄνευ σπουδαιότητος γεγονός, καθίσταται περὶ πῶς ὁ ἀπόλυτος κύριος τῶν λοιπῶν δικαστῶν! ἐκμηδενίζει τὰς διαφορὰς φάσεις, αἵτινες δύνανται νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς συζητήσεως τῆς λεπτομερείας ἐκείνης, ἢν κατὰ τὴν γνώμην του δὲν θεωρεῖ συζητήσιμον, ὑποκλέπτει τὸ δικαίωμα τῆς κρίσεως τῶν λοιπῶν δικαστῶν διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ σκέψεων καὶ κανονίζει ἀπ' ἐκείνου ἐκεῖνο ὅπερ ὀφείλει ἐν συνυπάρξει μετὰ τῶν λοιπῶν πάντων νὰ κανονισθῇ. Τούτο ὅμως, κατὰ τὸν αὐτὸν συγγραφέα, δὲν ἀποτελεῖ δικαστικὴν συνεπίδωσιν, ἀλλὰ κούφωτα καὶ ἔλλειψιν προσοχῆς, ἢ δὲ αὐτὴ κούφωτος θὰ ἦτο ἀσύγνωστος πᾶρὰ δικαστῆ ἀληθῶς ἀξίῳ τοῦ ἀξιωματοῦ τούτου! (Hort. de Saint-Albin ἐν κεφαλκίῳ Conscience du juge Rapporteur ἐν σελ. 212—213). Πρὸς ἀποφυγὴν ὅθεν τοιούτων παρομοίων σχολίων δὲν φρονεῖτε καὶ ὑμεῖς, ὅτι μίαν ἐξαίρεσιν τοῦ Ἀνακριτοῦ ἀπὸ τοῦ Συμβουλίου θὰ ἐπέφερε τὴν ἀπαιτούμενην διόρθωσιν;

Ἐν Τριπόλει τῆ 23ῃ Φεβρουαρίου 1910
Δημήτρ. Ν. Δαμασκηνός
 Εἰσαγγελεὺς παρὰ Πρωτοδικαίως

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ
 © **ΙΩΑΝ. Κ. ΣΗΜΑΝΤΗΡΑ** ©
 "Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΣ"
 ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΙΣΧΥΡΙΣΜΩΝ

ΕΝ ΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚῃ ΔΙΚΗ,
 Τεύχος ἐκ σελ. 110.—Τιμὴται δραχ. 3.

Τῆς λίαν ἐπιμελημένης ταύτης ἐργασίας ἐπιφυλασσόμεθα νὰ παρασώμεν ἀνάλυσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ἈΡΘΡΑ ΤΗΣ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ"

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 27 Φεβρουαρίου

Ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ εἶνε πολυπληθῆς ἡ προσεχὴς συνεδρίασις τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν.

Πιστεύομεν, ὅτι ἡ συζήτησις θὰ διεξαχθῇ ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ λόγου, ἐν μεγίστῃ εὐρύτητι, ἐν ἀπολύτῳ σεβασμῷ πρὸς πᾶσαν ἀντίθεσιν καὶ διαφοράν γνώμων, ἐν ἀπολύτῳ κοσμιότητι καὶ προσηκούσῃ εὐπρεπεῖᾳ πρὸς τε τὸ Σῶμα καὶ τὸ θέμα τῆς συζητήσεως. Δὲν εἶνε μόνον ὅτι θὰ κριθῇ ἡ εὐρύτης τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Συλλόγου, δὲν εἶνε μόνον ὅτι θὰ δοθῇ ὁ τόπος τῆς συμμετοχῆς καὶ τῶν ἐπαρχιακῶν Συλλόγων εἰς τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἀπασχολούντος τὸ ἔθνος. Ἀλλὰ πρόκειται ν' ἀπαντήσωσιν οἱ Δικηγόροι πρὸς τὸ μέγα κοινὸν διαφέρον, ὅπερ ἀναμένει εὐλόγως τὴν γνώμην αὐτῶν ἐπὶ τοῦ μεγίστου ζητήματος. Καὶ θὰ προέλθῃ ἐξ ἡμῶν ἢ μάθημα μέγα νομιμοφροσύνης, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι δὲν θὰ ἐκδηλώσωμεν γνώμην οὐσιαστικὴν, ἢ σύνθημα ἐθνικῆς κινήσεως ἀνυπολόγιστου σημασίας, ἂν οὐσιαστικῶς ἀποφανθῶμεν οὕτως ἢ οὕτω περὶ τῆς ὑποστάσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Καὶ πρέπει προδήλως ἢ ψήφῳ ἡμῶν τὸ μὲν νὰ καταδηλώσῃ τὴν γνώμην πολυπληθοῦς πλειονοψηφίας, τὸ δὲ νὰ εἶνε τὸ πόρισμα εὐρυτάτης καὶ ἐξόχως προσεκτικῆς συζητήσεως.

Ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως τὸ θέμα εἶνε μέγιστον καὶ λεπτότατον. Ἀπὸ πραγματικῆς ὑποστάσεως εἶνε μοναδικὸν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἐν τῇ παρούσῃ ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ μελλούσῃ ἱστορίᾳ τῶν ἡμετέρων Συλλόγων. Ὅσοι θὰ λάβουν τὸν λόγον, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ὦσι παρεσκευασμένοι ἐντελῶς. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρέπει νὰ ὦσι παρεσκευασμένοι οἱ ἀκούσοντες, ὅπως ἀκούσῃ μετὰ ἡρεμίας καὶ προσοχῆς. Καὶ ἡ ἐλαχίστη παρεμπόδισις τῆς ἐλευθερίας τῆς συζητήσεως ἢ ἀποτελέσει καιριώτατον τραῦμα τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς δικαιολογικῆς ὑπάρξεως τοῦ Συλλόγου, διότι θὰ ἔχῃ πιθανότητα ἀνυπολόγιστου βλάβης τοῦ ἔθνους. Διότι βεβαίως δὲν ἔχει ὁ Σύλλογος ἡμῶν δικαιολογικὴν ὑπαρξιν, ἐὰν ἐν μέσῳ τῶν ἐθνικῶν κινδύνων, οὓς διατρέχομεν, δὲν ἐξαρθῇ μέχρι τοῦ καθήκοντος νὰ συζητήσῃ ἐν πλάτει καὶ σεβασμῷ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου. Ἡ συζήτησις ἡμῶν πρέπει ν' ἀποτελέσει τὸ ὑπόδειγμα τῆς διασκέψεως ἐλευθέρων πολιτῶν, διασκεπτομένων περὶ τῆς πατρίδος τῶν.

Ο ΠΕΡΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ

Ἐψηφίσθη εἰς τρίτην ἀνάγνωσιν τὸ νομοσχέδιον δι' οὗ ἐπέρχονται στοιχειώδεις τινὲς τροποποιήσεις ἐπὶ τοῦ προσφάτου περὶ ἐκτελέσεως νόμου. Θεωρούμεν ἄσκοπον νὰ παραθέσωμεν ξηρὸν τὸ κείμενον τοῦ νέου τούτου νόμου, ὅστις κατὰ τὸ πλεῖστον ἀποτελεῖται ἐκ συγκεκομένων ἐδαφίων δι' ὧν τροποποιεῖται ἄλλα ἐδάφια τοῦ προγενεστέρου νόμου, οὕτως ὥστε, πρὸς κατανόησιν τῶν καινοτομιῶν, ἀπρὸς τὴν νὰ ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ ἀναγνώστης ἀμφότερα τὰ κείμενα.

Τὸ κύριον ζήτημα περὶ τῆς τύχης τῶν πράξεων αἵτινες ἐνηργήθησαν ἢ παρελείφθησαν ἅμα τῇ δημοσίευσί τοῦ πρώτου νόμου λύεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον σαφῶς διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ νεωτάτου τούτου νόμου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου. Τὸ πέμπτον ἄρθρον, εἰσάγον ἐρμηνευτικὴν

διάταξιν καὶ ἐπομένως ἔχον δύναμιν ἀναδρομικὴν ὑπὸ τὴν γνωστὴν ἐν τῇ ἐπισημῇ ἐννοίᾳ, ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἡ ἀληθῆς ἐννοία τῆς πρώτου περιόδου τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου ΓΦΝΔ' τῆς 29 Ἰανουαρίου 1910 εἶνε ὅτι ἐπὶ τῶν ἐκκρεμῶν ἐκτελέσεως, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐκκρεμῶν ἀναπλειστηριασμῶν, ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι ὡς πρὸς τὰς προθεσμίας, καὶ διὰ τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως αἱ διατάξεις τῶν διὰ τοῦ νόμου αὐτοῦ ΓΦΝΔ' τροποποιηθέντων ἄρθρων τῆς Πολ. Δικονομίας μέχρις ὀριστικότητος τοῦ πίνακος». Τὸ δὲ 1ον ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ νόμου, δι' οὗ σκοπεῖται ἡ προπαρασκευὴ οὕτως εἰπεῖν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ 5ου ἄρθρου, ἔχει ὡς ἐξῆς: «Διὰ Β. Διατάγματος, ἐκδοθησομένου ἐφ' ἅπαξ καὶ ἐντός ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης 1) Νὰ αὐξήσῃ ἢ νὰ μειώσῃ πᾶσα; ἢ τινὰς τῶν προθεσμιῶν τῶν ἀναφερομένων ἐν τοῖς ἄρθροις 854—997 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ὡς ταῦτα ἐτροποποιήθησαν διὰ τοῦ νόμου ΓΦΝΔ' (3554) τῆς 29 Ἰανουαρίου 1910. 2) Νὰ ὀρίσῃ τὸν χρόνον, ἀφ' οὗ ἡ τοιαύτη αὐξήσις ἢ μείωσις τῶν προθεσμιῶν θὰ ἰσχύσῃ.

Ἡ ὑπέρογκος

Ἡ περίφημος διάταξις καὶ ἢν ὑπὸ ἄλλην μορφήν εἰσηγετο καὶ ἐν τῇ δικηγορικῇ ἀγορᾷ ἢ ὑπέρογκος; βλάβη, ἣτις ἤγειρε τὴν μεγαλειτέρην θύελλαν, κατὰ τὸν νόμον 3 τοῦ νόμου καὶ ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ἐξῆς: «Ἐν ἐλλείψει ὑπερθεματιστοῦ τὸ πλειστηριάζομενον κτήμα κατὰ τὸν ἐπίσημον ἐπὶ τῇ πρώτῃ προσηφῶν».

ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΒΟΛΟΥ

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος «Δικαιοσύνη».

Παρακαλοῦμεν, ὅπως δημοσιεύσῃτε εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον Σας τὴν ἐγκλειστον ἀπάντησιν περὶ τῶν γραφῶν ἐν τῇ «Δικαιοσύνῃ» περὶ τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Βόλου κατὰ τὸ ῥητὸν «ὁ τρώσας ἰάσεται».

Μεθ' ὑπολήψεως
 Ἐν Βόλῳ τῆ 19 Φεβρουαρίου 1910.
 Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Δ. ΔΗΥΗΤΡΙΑΔΗΣ Ἰ. Θ. ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ
 Ἐν Βόλῳ τῆ 18 Φεβρουαρίου 1910.

Ἀξιότιμος κ. Συντάκτα.
 Ἀρσένεσθε ν' ἀσκολήσῃτε ἐνίοτε περὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Βόλου παρασχομένου πάντοτε ἐξ ἐσφαλμένων πληροφοριῶν, διὸ θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σὰς ἀπασχολήσω ἐπ' ὀλίγον διὰ νὰ καταδείξω ὅτι καὶ αὐτὸς ἠδικήσατε τὸν Σύλλογον, οὗ προέσταμαι.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Συλλόγου ἔχει ὡς ἐξῆς:
 «Ὁ Σύλλογος ἀποδοκιμάζει τὴν παράνομον κατακράτησιν τοῦ δικηγόρου κ. Ἰωάννου Παρθένου, τὴν ἐνεργηθεῖσαν κατὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς οὐδὸς τρέχοντος μηνὸς καὶ ἐτους ἐκ μέρους τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς Βόλου, ἐξουσιοδοτεῖ τὸ Προεδρεῖον, ὅπως ὑποβάλῃ τὴν δέουσαν μήνυσιν πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Χωροφυλακῆς».

Ἐὰν τὴν ὥρα ὁ κύκλος τῶν κ.κ. ἀξιωματικῶν Βόλου ἢ τὸ τμήμα τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου ἐταράχθη διὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, καὶ οἱ, ὑπερθεματίζοντες, ἐξαπατηθεῖσθε ταύτην ὡς ἀναθεματισμὸν καὶ ὑπερβάλλουσαν εἰς ἀνδραγαθίαν τὴν πρᾶξιν τοῦ ἀστυνόμου, δὲν εὐρίσκεσθε ἐν τῷ δικαίῳ.

Ὁ Σύλλογος Βόλου ἔχει τὴν ψυχῶσιν νὰ θεωρῇ ὡς ἄρθρα πίστεως καὶ πεπαιωμένους ἰδέας ὡς λ. χ. περὶ τοῦ ἀπαρβιάστου τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, ὅπερ εἶνε φυσικὸν δικαίωμα, ὡς καὶ ὅτι οἱ ἐν τῷ Κράτει τούτῳ βιοῦντες δὲν παρητήθησαν τοῦ δικαιώματός των τοῦτου, ὅταν ἐδημοσιεύθησαν αἱ ἀστυνομικαὶ καὶ ἀνακριτικαὶ ἀρχαί, καὶ ὅτι ἐὰν ἡ παράνομος σύλληψις πολιτῶν τινὸς δὲν συγκινήσῃ τὴν κοινωσίαν, ἢ τοῦλάχιστον τοὺς δημοτίμους του, εἶνε σημεῖον ὅτι περιεπέσασιν εἰς κτηνώδη κατάστασιν, ἀπολέσαντες καὶ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν ἀν-

θρωπισμὸν, διὰ τοῦτο δὲν ἔπαισε, μέχρι τοῦδε, ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανισέως του, νὰ καταγγέλλῃ πάντοτε τὰς σοβαρὰς ταύτας ὑπερβασίας παρ' οὐδὲν ποτε διαπρατομένης.

Ἐὰν τὸ μέτρον τοῦτο ἐλαμβάνετο καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν Συλλόγων τοῦ Κράτους, ἔστε βέβαιοι οὐ οὐτε ὁ λεπτός καὶ εὐγενῆς λαὸς τῆς Προτεύουσας οὐτε ὁ ἀγροῦκος τῶν ἐπαρχιῶν ἤθελε παριστασθαι θεατῆς παρανόμων σιδηροσσιων τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τοῦ πολίτου ἢ τῆς περιαγωγῆς σιδηροδοσιων ἢ λυταροδοσιων διὰ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος τῶν συλλαμβανομένων φρυοδικῶν ἢ φρυγοποιῶν.

Καὶ παρεπονήθη ὁ κύκλος τῶν κ.κ. ἀξιωματικῶν Βόλου διὰ τὴν ἐπιπρονομημένη ἀπόφασιν, ἀλλ' αἱ ἀνακρίσεις αἱ ἐνεργηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου κατὰ τοῦ ἐπιτίμου Συντάκτου κ. Ἰωάν. Παρθένου, ἐπὶ ἀναξιοπροεπεί συμπεριφορᾷ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ψευδεῖς ἀνακοινώσεις ἐποιήσατο πρὸς τὸν Σύλλογον, ἀπέδειξαν οὐ καθαρὰν τὴν ἀλήθειαν ἐξέδηκεν οὐτος καὶ οὐδὲν πλεόν. Ὡστε τὸ μάθημα ὅπερ ἐκάμετε, τόσον ἀφιλοκερδῶς, καὶ ἀκαίρως καὶ ἄτοπον ἦτο.

Μεθ' ὑπολήψεως.
 Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Δ. ΔΗΥΗΤΡΙΑΔΗΣ Ὁ Γραμματεὺς
Ἰ. Θ. ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ

Σ. Δ. Δημοσιεύοντες, ὅχι ἐξ ἀπλῆς τυπικῆς ὑποχρέωστος, ἀλλ' ἐκ βαθυτέρας συναισθήσεως πρὸς τὴν ἐννοίαν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ κληρονομοῦ, τὸ ἄνω ἔγγραφο τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Βόλου, εὐρισκόμεθα συγγρόνως εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τονίσωμεν, ὅτι, προσθέτοντες ὅσα κατωτέρω θεωροῦμεν προσθετέα διὰ τὸ ἀτυχεῖς ἐπιπέδον, οὐτε εἰς δικολαβικὴν ἀπολογία ἐπιτίθεται οὐτε εἰς ἀσασκευὴν ἐξ ἀβρότητος προβαίνομεν. Ἐκεῖνο, ὅπερ μετὰ τόσου σαρκασμοῦ καὶ μετὰ τότης πικρίας διατυπώται ἐν τῷ ἔγγραφῳ, τοῦτο ἀκριβῶς ἐκίνησε καὶ ἡμᾶς, γράψαντας ὅσα ἐν τῷ προπαρελθόντι φύλλῳ καὶ ἅμα τῇ πρώτῃ ἀναγγελίᾳ τῆς εἰδήσεως ἐγράψαμεν. Εἰς περὶ τῶν τοιούτων εἰδους, ἐγράψαμεν, ἐπαυλαμβάνομεν δὲ καὶ σήμερον, ἐκφράσεις διαμαρτυρίας ἀπλῆς ἢ ἀποδοκιμασίας ἢ ἄλλο τι, ὅπερ δὲν ἀποτελεῖ ἀντιφάμακον τρόπον τινὰ τοῦ θράτους πρὸς καταπάτησιν ἐνὸς τοιούτου δικαιώματος, οἷον ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία, οὐτε τὸν ἀδικηθέντα ἱκανοποιεῖ οὐτε τὸν ἀδικήσαντα καλῶσιν ἢ σωφρονίζου. Εὐτυχῶς, ἐκ τοῦ ἔγγραφου, ὅπερ δημοσιεύομεν, καταφαίνεται ὅτι ἡ ἐνέργεια τοῦ Συλλόγου ὑπῆρξε θετικώτερος, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν δὲ ταύτην δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συγχαρῶμεν τοὺς ἐν Βόλῳ συναδέλφους.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Ἀξιότιμος Κύριε Συντάκτα!

Ἐπειδὴ μετέχει πρακτικῆς ἀξίας τὸ ἀναφεῖν μετὰ τὸν καταργηθέντα ἐν τῇ Πολ. Δικον. τὸν θεσμόν τῆς ἀνατροπῆς Νόμου ΓΥΟΕ' ζήτημα, ἣτι τὸ ἂν δυνάται μετ' αὐτὸν νὰ προταθῇ τελεσφόρως ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου ἐνστάσις ἀνατροπῆς ἐπὶ ὑποθέσεων, αἵτινες διετέλεσαν ἐν ἀπραξίᾳ ἐκκρεμεῖς ὑπὲρ τὸ ἐξάμηνον ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ Νόμου, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μετᾶσχω διὰ τοῦ ἀξιολόγου ὁμῶν φύλλον τῆς συζητήσεως.

Τὸ ζήτημα κυρίως ἐγκείται εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς νομικῆς ὑφῆς τῆς υποβαλλομένης ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου μετὰ τὴν πάροδον τοῦ ἐξαμήνου ἐνστάσεως, ἂν δηλ. ἡ ἐνστάσις αὕτη εἶνε ἐπικλήσις κεκτημένης ἤδη ἀνατρεπτικῆς τῆς διαδικασίας ἐνστάσεως ἢ ὀλοκληρωτικῆς τῆς ἀνατροπῆς στοιχείον, ἀκριβέστερον δὲ ἂν τὰ συστατικὰ τῆς ἐνστάσεως ταύτης στοιχεῖα συμπληροῦνται παρὰ ταῖς εἰρηνοδικεακάς δικαίως ἅμα τῇ παρόδῳ τοῦ ἐξαμήνου, τῆς προβολῆς αὐτῆς ἰσοδυναμοῦσης ἐπικλήσει δικαιώματος ἐν προγενεστέρω χρόνῳ κτηθέντος, διότι, ἂν μὲν ἢ ἀνατρεπτικὴ τῆς διαδικασίας ἐνστάσις εἶνε γεγεννημένη ἅμα τῇ παρόδῳ τοῦ ἐξαμήνου, αὕτη ἀποτελεῖ δικαίωμα δυνάμει τοῦ παλαιοῦ Νόμου κεκτημένον, οὐπερ δὲν καθίσταται ὁ νέος, καὶ ἂν ἐτι ἢ περὶ τῶν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ παλαιοῦ Νόμου ἐπελθουσῶν νομικῶν συνεπειῶν δίκην διεξάγῃται ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νέου Νόμου, Dernburg I § 43, ἀρ. 2 ἐδ. δ' ἂν δὲ ἀντιθέτως, ἢ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου προβολῆ τῆς ἐνστάσεως εἶνε συστατικὸν τῆς ἀνατροπῆς τῆς δίκης, (καὶ συνεπῶς τῆς ἀνατρεπτικῆς τῆς δικαστικῆς ἐνστάσεως) στοιχείον, τότε βεβαίως μόνον περὶ ἀπλῆς προσδοκίας πρόκειται, ἢν ὁ νέος Νόμος ὑποτάσσει εἰς ἐκείν.

Ὁ θεσμὸς τῆς ἀνατροπῆς, καὶ παρὰ

δίκη θέσει του ή νομική ως ποινικώς ύπευθύνου.—"Άλλως τε αν δεν εινε ήδη κατηγορούμενος μηδ' έχκαλόν τον Ψ. επί συκοφαντία, ούχ' ήττον ή ανάκρισι ήρξατο επί τη έχκαλσει του κ. Χ. κατ' άγνωστου άνωμοτογράφου, αποδίδοντας αυτω τε και τω Ψ. έχβίασιν ή άποδοχήν έβριμτων γρηματικών ώφελημάτων παρά του ύποδίκου... 1)

Και και μεν ή έχκαλσις αυτη και καθ' έαυτην εινε άδόκιμος, διότι συκοφαντία δι' έπιστολήν, ήν περιβάλλει τó άπόρρητον, δεν πράττεται, έλλείψει του στοιχείου της διαδόσεως ή διαφημίσεως (καθόσον ή έπιστολή, έσφαρισμένη, άπευθύνετο και έστάλη τω ίδιω κ. Χ.) εν τούτοις δι' αυτης (έγκλήσεως) έλαβεν ή κ. Χ. θέσιν άδικηθέντος όπως δήποτε, και δη άδικηθέντος, όπως, κηρυσσόμενην τυχόν της άναρμοδιότητος, ήττάται εν τη δίκη, άποριπομένης τó γε νυν έρον, και εν τω πράγματι, της έχκαλσεως του, δια τó πιθανολογείσθαι τούλάχιτον την άλήθειαν της προσάψεως. Η άναίρεσις ή ή έτικύρωσις του προς τον Ψ. άπευθυνομένου κατηγορητηρίου, κατ' ούτιαν εν τω σημειω τούτω της διαδικασίας εινε αυτη αυτη ή νίκη ή ή ήττα του κ. Χ. ως παθόντος ή ως ύπαιτίου. Έχει λοιπόν θέσιν ούτος εν τη δίκη, και θέσιν νομικήν ουσιώδη.

Και ταυτα μεν περι τού προσώπου, ανεξαρτήτως τού ότι ή λόγος, δι' αν αιτούμαι να άπόσχω, εινε κυρίως άντικειμενικής φύσεως, γάριν αυτης της δικαστικής έξουσίας, ίνα μη μενη έκτεθειμένη. εν τω προσώπω μου, εις την ύπνοιαν της μεροληψίας ή της άποδειλιάσεως εν τη δράσει της, και ίνα μη τρέχη εν κίνδυνον της άσταθείας και της πλάνης εν τη ενεργεία της, ένεκα ψυχολογικών έπιρροών λαθναουσών, περι ών ειπον ήδη έπικαλούμενος τά φώτα και την αντίληψιν του δικαστηρίου εις ά άπευθύνομαι.

Τοιούτου δε (άντικειμενικού) έντος του λόγου της εξειρέσεως, δύναται τις να είπη και ότι άδιάφορον εινε τó ζήτημα, τίνα θέσιν έχει εν τη δίκη τó πρόσωπον, ού ένεκα και εν σχέσει προς τó ποίον παρήχθη και έδημιουργήθη ή της άποχής αίτια.

Όσον δε άφορā εις την εκτίμησιν αυτου τούτου του λόγου εξειρέσεως, παρατηρώ τά εξής: Έχθρα, ούτε καν δυσμείνεια, δεν ύφίσταται εκ μερους μου. Και μεσα τους λόγους οτινες παρήχθη εις εās άκοάς μου τη 2α * * * και οτινες μοι επιβάλλουσι την αιτούμένην άποχην, δεν αισθάνομαι τίνα κατά του κ. Χ. Πιστευω, ότι, άδικων με, ενήργει εκ του δριμυφύτου της αυτοσυνητήσεως ώθούμενος, και, τρόπον τινά, αυτομάτως έλαλει. Έρις πάλιν δυσκόλως δύναται να ύποστηρηθῆ, διότι τοιαυτη δεν έπληθην. Ούτε νείκος, ούτε διαπληκτισμός ή διαφορά, ούδε διαπάλη τις επηκολούθησεν, ούτε ήδύνατο να συμβῆ τοιούτο τι, λαμβανομένην ύπ' όψιν των προσώπων άμφοτέρων ήμων. Άλλ' ούδε όργή ή φθόνος έγεννήθη ή εξεδηλώθη, μη ύπάρχοντος λόγου προς ανάπτυξιν και καλλιέργειαν τοιούτων συναισθημάτων εν έμοι. Άν δε τις ώργίσθη ούτος βεβαίως και άνακρινήτως δεν εινε δυνατόν να είμαι έγω. Έπομένως αι έννοιαι, τās όποιās, κατά την συνήθη έκτασιν και σημασίαν, ενέχει ό περιληπτικός όρος τού νόμου «Έρις» άποκλείονται.—Άπόκειται όμως εις την κυριαρχικήν εκτίμησιν του δικαστηρίου να κρίνη μόνον αν ή ως άνωτέρω προσδιορισθείσα τωρινή κατάστασις μεταξύ του κ. Χ. και έμου, και τά διαχωρισαντα τās σχέσεις μας αίτια μετά την 10ην * * *, συνιστώσιν έριν σιωπηρώς συναρθεύσαν, ούτως ειπείν, και ούτοις άντικειμενικώς έπαιθούσαν. Ό γαλλικος νόμος θέλει την έριν εκδηλωθεύσαν προφορικώς ή έγγραφως (verbalement ou par écrit). Ένω ό ήμέτερος δεν έχει τόν περιορισμόν τούτον, επομένως και ή εύρύτερα έρμηγεία άρμόζει. Έγω εξέθηκα τά γεγονότα και ώρισα την θέσιν έκατέρου εξ ήμων άπειρπτι άλλήλων, τó δε Δικαστήριο εν ή περιπτώσει άνεύρη ένταύθα την έριν κατά την έννοιαν του νόμου, θέλει μοι επιτρέψῆ, εν ενάγκη, τούτω τω λόγω να άπόσχω.

Όσαύτως τω Δικαστηρίω άνήκει ή κρίσις αν ύπάρχη συμφέρον τι έμόν ήθικόν, προς εκνίκησιν της προτερας μου περι άναρμοδιότητος γνώμης, ίνα τοιουτοτρόπως παρασταθῆ αυτη άπληλαμένη της ύπονοίας ότι τó ποταπόν κίνητρον του πάθους προήγαγε ταύτην εις φώς. Και έγω μεν διαβλέπω τοιούτο τι συμφέρον. Άλλ' ίσως εν τούτω να ύπερτιμώ τās δυνάμεις μου, και ή ύπερτιμωσις αυτη να μοι σκιαζῆ τόν όρίζοντα, ώστε να μη βλέπω, ότι οι άλλοι βλέπουσι και κρίνουσιν, ότι έγω άνάγκην αυτου. Διό, ύποδηλών και εκ της έπόψεως ταύτης μελέτην του θέματος, ύποβάλλω αυτό εις την κρίσιν του δικαστηρίου και παρακαλώ, όπως, εν ή περιπτώσει εύρη όπωςδῆποτε συμφέρον τι παρόμοιον κατά την κοινωνικήν και την του δικαστικού σώματος αντίληψιν, διατάξῆ, εν άνάγκη, την τοιούτω λόγω εξειρέσιν μου. Ό Κωστής (έγγειριδιον Ποινικής Δικονομίας, έκδοσις Τρίτη § 62 σημ. 5) ως συμφέρον, βασιζόν την εξειρέσιν, δέχεται όχι μόνον τó υλικόν τοιούτο, αλλά και παντός είδους άλλα συμφέροντα, άντικείμενα εις τās άρχās της δικαιοσύνης και προς τó γενικόν της πολιτικής συμφέρον. Τά αυτά δε παρά Κωνσταντοπούλω, (Έκδοσις Β'. Τόμ. Α' § 740 α'

και 741), ένθ' ό συγγραφεύς και συγγενές τω παρόντι λυσιζήτημα, θεωρών ότι και ό παρασταθείς ως μάρτυς ή πραγματογνώμων, εξαιρετέος τυγχάνει λόγω συμφέροντος, διότι και ό μάρτυς και ό πραγματογνώμων ενδιαφέρονται να θεωρηθῆ ίσχυρά ή γνωμοδότησις ή ή μάρτυρία των. Ός τά πολλά δε, εις την εκτίμησιν της ύπάρξεως τοιούτων συμφερότων άρμοδιώτεροι να κρίνουσιν εινε οι τρίτοι. Ταυτα δε, ήτοι τās αίτιας της έριδος και του συμφέροντος, ύποβάλλω επιβοηθητικώς, και εν ή περιπτώσει δεν θεωρηθῆ ως λόγος εξειρέσεως ό προσεκτεθείς, ό συνιστάμενος εις τó συμφέρον αυτό της δικαιοσύνης, καθ' ήν ύπετύπωσα έννοιαν. Άληθώς τά έκτεθέντα περιστατικά και ό εξ αυτών άρούμενος, ει και σοβαρώτατος, λόγος, δεν άναγράφεται ως αίτοτελής αίτια άποχής. Τό Άκυρωτικόν όμως της Γαλλίας έδέχθη ότι οι περι εξειρέσεως όρισμοι δεν εινε περιοριστικοί προκειμένου περι έκουσίας άποχής του δικαστικού προσώπου, εκ τινος δίκης, και δεν άποκλείουσι ταύτην (την άποχην) επί αίτιας μη δυναμένης να προσταθῆνι ύπό των ενδ.απειρομένων ως λόγος εξειρέσεως έναντίον του. Περαιτέρω δε τó αυτό Άνωτάτον Δικαστήριο ενομολόγησεν ότι ή νόμος επιφέρει εις την συνείδησιν του δικαστού και εις τά φώτα των συνάδελφων του όπως εκτιμήσωσι τους λόγους, ών ένεκα άπεφάσισε να άπόσχη κυριαρχικώς και εν διακριτική έξουσία (Cassation. Ch. req. 2 Juin 1832, Ch. Crim. 8 Césembre 1848). Ό δε Halie μνημονεύει της νομολογίας ταύτης επάγεται, ότι οι λόγοι ούτοι, εν πάτη περιπτώσει, δεν να ώσι σπουδαίοι και τó μόνον να γίνεται δεκτή ή περι άποχής αίτησις του δικαστού, όταν δύναται να φανῆ πάσχων αυτό τó συμφέρον της Δικαιοσύνης (Traité del' Instruction Criminelle Deuxième Edition. Paris Tome IV § 1592. et Tome VI § 2768). Ό ήμέτερος Κωστής, έπικαλούμενος και τόν Zachariae, διδίσκει, έτι προς, ότι μλλον νομίδει προς τόν σκοπόν του νομοθέτου ή εξ άναλογίας έρομογή του άρθρου 51 της Ποινικής ήμων Δικονομίας και επί άλλων περιπτώσεων, μη ρητώς έκπερασμαμένων (ένθ' άνωτέρω σελ. 232). Οι δε Κωνσταντοπούλος (ένθ' άνωτέρω) § 746 γ') και Οικονομίδης (Έγγειριδιον Πολιτικής Δικονομίας, έκδοσις ε'. § 132, σημ. 1, β') διδάσκουσι ότι ή εκτίμησις των ύπό τó δικαστού προβαλλομένων λόγων εξειρέσεως πρέπει να γίνεται έλευθεριώτερον, ιδίως όταν έφικη ή αναπλήρωσις του, μάλιστα και αν δεν προτεινη λόγον τινά ή ό προτεινόμενος δεν εινε εκ των νομίμων (τó τελευταίον τούτο προστίθησιν ό διδάσκαλος της Πολιτικής Δικονομίας, έπικαλούμενος και τόν Carré).

Έπομένως δια πάντα λόγον και κατά πάντα τρόπον ένδεικνυται ή παραδοχή της αίτησεώς μου. Έάν λάθῃ της ύπ' όψιν την μεγάλην σπουδιότητα του πράγματος κατ' έξοχην από της άπόψεως του γενικωτέρου τη; Δικα σύνης συμφέροντος, ως και τó άκρας λεπτόν της θεσεώς μου, άσφαλώς και άδιστάκτως θα μοι δώση την άδειαν να άπόσχω των δημοσίων έργων μου εν προκειμένω.

Επί τούτοις, λαμβάνων την τιμήν να ύποβάλλω εις την εκτίμησιν και κρίσιν Ύμων, Κύριοι Δικασταί, τά άνωτέρω, Έξαιτούμαι, Έξαιτούμαι, Όπως μοι επιτρέψῆτε ν' άπόσχω των εισαγγελικών καθήκόντων εν τη περι ής πρόκειται ούθεσίς.

α') Κυρίως μεν επί τω λόγω του συμφέροντος αυτης της Δικαιοσύνης εν ή έννοιā εξετέθη, Άλλως δε β') Επί τω λόγω της έριδος ή του συμφέροντος ή και επ' άμφοτέραις ταύς αίτιας ταύταις, εάν τó Δικαστήριον Σας αυτό εκτιμήσῃ ότι συντρέχουσι άμφοτέραι ή ή έτέρα των περιστάσεων τούτων.

Εις άποδείξιν δε ζητώ ίνα άκουσθῆ, εκτός του άνωτέρω ύποδειχθέντος μάρτυρος. . . . και αυτός ούτος ό κ. Χ. προς φωτισμόν του Δικαστηρίου, σχετικώς με τά εν τη παρούση δηλώσει μοι ιστορούμενα, ών τυγχάνει βεβαίως άσφαλέστερος γνώμη. Ό αιτών την εξειρέσιν έαυτου * * *

Σημειωδεις. Η άνωτέρω αίτησις μου, ήτις, εύθως εως συνετάχθη, κατετέθη εις τó γραφεϊον της εισαγγελίας, καθά βεβαιοϋται επί του πρωτογράφου ύπό του άρμοδιου γραμματέως, έμεινε άδικαστος και άνεληφθη παρ' έμου κατόπιν, διότι, ό μετ' έμε εισαγγελεύων δεν εισήγαγεν αυτην εις τó δικαστήριον, εν τω μεταξύ δε επανέκαμψεν ό εισαγγελεύς εις την έδραν του, οτε και εξέλειπεν ή άνάγκη της εξειρέσεως.

Περίληψις αποφάσεως
Τό δικαστήριον των εν Άθήναις Πρωτοδικών δια της ύπ' αριθ. 4,946 (1909) όριστικής αποφάσεώς του, καταστάσης τελεσιδίκου, δεξάμενον την από 15 Μαρτίου 1909 άγωγήν της Ειρήνης συζύγου Γ. Δίβαρη, τó γένος Μιχαήλ Κοντακάνη, κατοίκου Άθηνών, κατά του συζύγου της Γεωργίου Δίβαρη κατοίκου Άθηνών, εκήρυξε διαλελυμένον τόν μεταξύ τούτου και εκείνης ύριστάμενον γάμον. Άθήνησι, τη 25 Φεβρουαρίου 1910
Ό Πληρεξ. δικηγόρος
Μάρκος Η. Σεβαστιανός

Ένωπιον των εν Άθήναις Πρωτοδικών

Άγωγή

Γεωργίου Β. Κανελλοπούλου, κατοίκου Άθηνών. Κατά Νικολάου Άρβανίτου, κατοίκου πρώην Άθηνών, νυν δ' άγνωστου διαμονής.

Τῆ 9 Φεβρουαρίου 1905 εξέδωκα εν Πειραιει την εκ δραχμ. 675,35 συναλλαγματικήν, πληρωτέαν τῆ 10 Άπριλίου 1905, εις την διαταγήν μου και εις τó εν Άθήναις Κατάστημα της Έθνικής Τραπεζης της Ελλάδος, παρὰ του έναγομένου, οστις απέδεξάτο την πληρωμήν αυτης. Η συναλλαγματική αυτη, δια τακτική όπισθογραφησεως μου, μετεβιβάσθη εις την διαταγήν της Τραπεζης Βιομηχανικής Πιστεως της Ελλάδος, ληξάτης όμως της προθεσμίας και μη πληρωθείσης της συναλλαγματικής παρὰ του άντιδίκου συνετάχθη τó ύπ' αριθ. 9718 της 11 Άπριλίου 1905 επί μη πληρωμῆ διαμαρτυρικόν ύπό του Συμβολαιεγράφου Άθηνών Χ. Γρηγοροπούλου. Συνεπεία τούτου, ήναγκάσθη, προς άποφυγήν δικαστικής καταδίωξεως, να πληρώσω προς την Βιομηχανικήν Τράπεζαν τó αντίτιμον της συναλλαγματικής ταύτης και τά έξόδα του διαμαρτυρικού εν όλω δραχμ. 683.10.

Επειδή ό έναγομένος τυγχάνει κατά νόμον ύπόχρεως, όπως μοι πληρώση τó ύπ' έμου πληρωθέν αντίτιμον της εν λόγω συναλλαγματικής και των έξόδων του διαμαρτυρικού εις δραχμ. 683.10, διότι ένψ έλαβε παρ' έμου έντολήν όπως πληρώση τās δραχμ. 675,35 εις την διαταγήν μου, λαβών μάλιστα παρ' έμου προκαταβολικώς τó ισότιμον εις έμπορεύματα (οινόπνευμα) της τελείας άρασκείας του, λόγω προβλέψεως, την έντολήν μου ταύτην απέδεξάτο, εν τούτοις δεν εξετέλεσε ταύτην, ειναί δε ύπόχρεως εις την πληρωμήν του εν λόγω ποσού είτε λόγω άποζημιώσεως δια τήν μη έκτέλεσιν της έντολής είτε λόγω άποδόσεως της παρ' αυτου ληφθείσης προβλέψεως. Επειδή δεόν ν' άπαγγελθῆ κατά του έναγομένου ή προσωπική κράτησις, διότι και έμπορος ήτο και λόγω έμπορικῆς αίτιας εξεδόθη και ενέγέτο άποδέκτη ή εν λόγω συναλλαγματική.

Δια ταυτα

Καλώ τόν έναγομένον προς συζήτησιν έμπροθέσμως και εξατούμαι, να γίνη δεκτή ή άγωγή μου αυτη, να καταδικασθῆ ό έναγομένος, όπως μοι πληρώση δραχμ. 683.10 έντόκως προς 9% έτησίως από της 11 Άπριλίου 1905, ήμέρας της συντάξεως του διαμαρτυρικού και της πληρωμῆς της συναλλαγματικής, μέχρις εξοφλήσεως, ν' άπαγγελθῆ κατά του έναγομένου προσωπική κράτησις, να διαταχῆ ή προσωρινή έκτέλεσις της αποφάσεως και να καταδικασθῆ ό έναγομένος εις τά δικαστικά έξόδα και τέλη.

Άρμόδιος δικαστικός κλητήρ έπίδότη νομίμως την παρούσαν τω κ. Εισαγγελεϊ των εν Άθήναις Πρωτοδικών, δια τόν έναγομένον Νικολάου Άρβανίτην, άγνωστου διαμονής.

Έν Άθήναις τη 19 Φεβρουαρίου 1910

Ό Πληρεξ. Δικηγόρος
Θ. Μιχαλάκης

Ένωπιον του Α' Ειρηνοδικείου της Βορείου Πλευράς Άθηνών.

Άγωγή

Γεωργ. Β. Κανελλοπούλου, κατοίκου Άθηνών, κατὰ

Νικολάου Άρβανίτου, κατοίκου πρώην Άθηνών, νυν δ' άγνωστου διαμονής.

Τῆ 29 Μαρτίου 1905 εξέδωκα εν Πειραιει την εκ δραχμ. 249,60 συναλλαγματικήν, πληρωτέαν μετά μηνας δύο από της έκδόσεως της εις την διαταγήν μου και εις τó εν Άθήναις κατάστημα της Έθνικής Τραπεζης της Ελλάδος, παρὰ του έναγομένου, οστις απέδεξάτο την πληρωμήν αυτης. Η συναλλαγματική αυτη, δια τακτικής όπισθογραφησεως μου, μετεβιβάσθη εις την διαταγήν του Άνδρέου Δαρλάση, και παρὰ τούτου δε, δια τακτικής οσαύτως όπισθογραφησεως, εις την έμην διαταγήν, καιπερ όμως ληξάτης της προθεσμίας ή συναλλαγματικής αυτης δεν έπληρώθη. Επειδή ό έναγομένος, ως άποδέκτης της εν λόγω συναλλαγματικής τυγχάνει κατά νόμον ύπόχρεως εις την προς έμε, ως τελευταϊόν κομιστήν, πληρωμήν αυτης, και δια προσωπικής κρατήσεως, ένεκα της έμπορικῆς του άντιδίκου ιδιότητος κατα την έκδοσιν και άποδοχήν της εν λόγω συναλλαγματικής.

Δια ταυτα

Καλώ τόν έναγομένον προς συζήτησιν μεθ' ήμέρας δεκα από της κοινοποίησεως της παρούσης, και εξατούμαι, να γίνη δεκτή ή άγωγή μου αυτη, να καταδικασθῆ ό έναγομένος, όπως μοι πληρώση δραχμ. 249,60 έντόκως προς 9% έτησίως από 29 Μαΐου 1905, ν' άπαγγελθῆ κατά του έναγομένου προσωπική κράτησις, να διαταχῆ ή προσωρινή έκτέλεσις της αποφάσεως και να καταδικασθῆ εις τά δικαστ. έξόδα και τέλη.

Άρμόδιος δικαστ. κλητήρ έπίδότη νομίμως την παρούσαν τω κ. Εισαγγελεϊ των εν Άθήναις Πρωτοδικών δια τόν άγνωστου διαμονής έναγομένον Νικολάου Άρβανίτην.

Άθήνησι, τη 19 Φεβρουαρίου 1910

Ό Πληρεξ. δικηγόρος
Θ. Μιχαλάκης

Περίληψις

Τό Δικαστήριο των εν Άθήναις Πρωτοδικών δια της ύπ' αριθ. 161 (1910) αποφάσεως αυτου, έκδοθείσης επί της από 20ης Ιανουαρίου 1910 άναφορῆς της Μαρίας συζύγου Δ. Ζωγίου, θυγατρῆς Γ. Πιλαδίου, κατοίκου Άθηνων κατά του συζύγου αυτης Δημητρίου Ζωγίου, κατοίκου Άθηνών, δι' ης ήτέτο όπως διαταχῆ ή ενεργεία των δεόντων προς έγερσιν άγωγίας περι χωρισμού της προικίας αυτης περιουσίας, έδέξατο την άναφοράν ταύτην και διέταξε την κατά Νόμον τοιχοκόλλησιν και δημοσίευσιν αυτης εν περιλήψει.

Έν Άθήναις τη 24η Φεβρουαρίου 1910.

Ό Πλ. Δικηγόρος της Μαρίας Δ. Ζωγίου
Στάμος Α. Παπαφράγκος

Άριθ. 41

Άποδεικτικόν

Έν Άθήναις σήμερα την δεκάτην έκτην (16) του μηνός Φεβρουαρίου του 1910 (έννεακοσιοστó δεκάτο) έτους, ήμέραν Τρίτην και ώραν 4 μ. μ. ό ύποψαινόμενος Δικαστικός κλητήρ των εν Άθήναις Πρωτοδικών Κωνσταντίνος Δ. Οικονόμου τη έγγραφω παραγγελία του Δικηγόρου Κου Ιωάν. Παπαβασιλείου πληρεξουσίου της εν Πειραιει έδρευούσης όμορρύθμου Έμπορικῆς Έταιρείας ύπό την έπωνυμίαν «Ν. Ε. Κοτσώνη» εκπροσωπούμενης ύπό του διαχειριστού αυτης Άντωνίου Ν. Κοτσώνη, κατοίκου Πειραιώς, μετέβην και επέδωκα προς τόν ένταύθα Κον Εισαγγελέα των εν Άθήναις Πρωτοδικών δια τόν άγνωστου διαμονής Παν. Ζάκην, κάτοικον Διστόμου Λεβαδείας πρώην και ήδη άγνωστου διαμονής την από 26 Αυγούστου 1909 άγωγήν της άπευθυνομένην ένωπιον του Πρωτοδικείου Άθηνών και κατά τó ρηθέντος Παν. Ζάκα, δι' ης και δια τούς εν αυτη λόγους, καλούσα αυτον προς συζήτησιν μεθ' ήμέρας τριάντα πέντε (35) από σήμερα. Έξαιτείται την παραδοχήν της άγωγῆς της. Νά ύποχρεωθῆ ό άντιδίκος της δια της προσωπικής αυτου κρατήσεως και προσωρινῆς της έκδοθησομένης αποφάσεως έκτελέσειων να πληρώση αυτη δραχμάς τριακοσίας όγδοήκοντα έννεα και 10/100 (38) και 10/100 έντόκως από σήμερα μέχρις εξοφλήσεως και να καταδικασθῆ εις τά έξόδα και τέλη. Προς γνώσιν του και δια τās νομίμως συνεπείας.

Και εις ένδειξιν συνετάχθη τó παρόν.

Ό λαβών
Α. Σηπλιάνης Κωνστ. Α. Οικονόμου
Ότι άκριβες αντίγραφον
Άθήναις αυθημερόν
Ό Πληρεξ. Δικηγόρος
Ιω. Παπαβασιλείου

Άριθ. 6131.

Άποδεικτικόν.

Έν Άθήναις σήμερα την δεκάτην τρίτην (13) του μηνός Φεβρουαρίου του 1910 έννεακοσιοστó δεκάτο έτους, ήμέραν Σάββατον και ώραν 4 μ. μ. ό ύποψαινόμενος Δημ. Χ. Διαμαντόπουλος, δικαστ. κλητήρ των εν Άθήναις Πρωτοδικών, τη έγγραφω παραγγελία του δικηγόρου κ. Θεοδώρου Γούσκου πληρεξουσίου του Ιωάννου Νέγκα κατοίκου Άθηνών, μετέβην και επέδωκα προς τόν κ. Εισαγγελέα των εν Άθήναις Πρωτοδικών, δια τόν Παναγιώτην Κλάδην κάτοικον πρώην Άθηνών και ήδη άγνωστου διαμονής, αντίγραφον εξ άπογράφου έκτελεστού της ύπ' αριθ. 188 (1909) αποφάσεως του Α' Ειρηνοδικείου Βορείου Πλευράς Άθηνών μετά της παρὰ πόδας παραγγελίας μετ' επιταγῆς προς πληρωμήν έχούσης ούτω «Ότι άκριβες αντίγραφον εκ τού εις χείρας μου έκτελεστού άπογράφου, άρμόδιος δικ. κλητήρ έπίδότη νομίμως προς τόν κ. Εισαγγελέα των εν Άθήναις Πρωτοδικών δια τόν Παναγιώτην Κλάδην κάτοικον πρώην Άθηνών και ήδη άγνωστου διαμονής προς γνώσιν του και δια τās νομίμως συνεπείας, έπιτασσόμενον άμα, ίνα έμπροθέσμως μοι πληρώσῃ α') δια κεφάλαιον δραχμ. έκατόν έννενήκοντα δύο (192) έντόκως προς 9 ο/ο έτησίως από της 13 Δεβρίου 1908 μέχρις εξοφλήσεως, β') δι' έπιδικασθέντα έξόδα και τέλη δραχμ. είκοσι πέντε 25, γ') δι' άπόγραφον αντίγραφον, επιταγήν, έπίδοσιν, παραγγελίαν και δημοσίευσιν δραχμάς είκοσιν μίαν, ήτοι εν όλω έξόδα δραχμ. τεσσαράκοντα εξ έντόκως και ταύτας κλπ.

Και εις ένδειξιν.

Ό λαβών Εισαγγελεύς
Α. Σηπλιάνης. Ό Δ. Κλητήρ
Δ. Διαμαντόπουλος
Άκριβες αντίγραφον
Έν Άθήναις τη 27 Φεβρουαρίου 1910.
Ό Πληρεξούσιος Δικηγόρος
Θ. Μ. Γούσκος.

Τόμοι της «Δικαιοσύνης» πωλούνται εις τά γραφεία αυτης, του μεν πρώτου έτους προς δραχμάς 5 των δε λοιπών προς δραχμάς 7.50 έκαστος.

Τύποις Η. Α. Πετράκου

1) Εινε τó θυμα των πράξεων της άπάτης αι άποπειρας άπάτης ως άνωτέρω.